

אזור חזקיה

לע"נ רבי חזקיה זרובבלי בן נוראל ואסתר, ומאיר בן אליהו ומיכל ז"ל

ז"ל ע"י כולל ערב וגמ"ח "דרכי חזקיה" ע"ש רבי חזקיה זרובבלי בן נוראל ואסתר זצ"ל
ת.ד. 5711 י-ם לפרטים ותרומות: 050-4120812

העלון לעילוי נשמת
זהבה בת רחל ורחל בת שמחה

663

אנו זקוקים לעזרת הציבור

העלון נקלע לקשיים וחובות כבדים, על מנת שנוכל להמשיך לתחזק את העלון שעלותו כ-1,000 ש"ח בשבוע ומופץ 10,000 עותקים אנו זקוקים לתרומתכם. ניתן לקבל חסות על העלון, לע"נ, לרפ"ש או לזווג הגון. ניתן לפנות בטל: 050-4120-812

העלון לעילוי נשמת מורנו הרב שלום כהן זצוק"ל לע"נ הרב מאיר זאב בן משה זצ"ל

סיפור לשבת קודש

בקשת הסליחה

בנתיבות יש תיכון שנקרא "אהל חיה" בהנהלתו של הרב נתן וייל, אחת הסגנויות שם סיפרה לי סיפור וביקשה שאעביר אותו עם שמה אולי משהו יבין מה פירוש עניינים של בין אדם לחברו ויעמוד הדבר לזכותה.

בתה התחתנה בגיל יחסית מאוחר ולא זכתה לילדים, התחילו בבדיקות ופתאום עלה חשד כלשהו, והפנו אותה לבדיקות בבית החולים סירוקה בבאר שבע. בדיקה זו שתוצאותיה מגיעות לא פחות משלושה ימים, עלולה לגלות שהיא לא בת בנים, ולעולם - בשום אופן שהוא, מדרך הטבע - לא יהיו לה ילדים.

מלבד עצם הגזירה ההשלכה המיידית היא גירושין שהרי כל יהודי חפץ לזכות בפרי בטן.

אין צורך להכביר במילים על שלושה ימי המתח שעברו על הבת ועל המשפחה כולה, אי אפשר לזרז את התהליך, מדובר בבדיקה שנערכת באשפוז, והבת - שכמובן מרגישה טוב, שכבה במיטתה, חוברה למכשירי הבדיקות ועושה את מה שיהודי עושה במצב כזה - חשבון נפש. שהרי כידוע הריפוי האמיתי הוא ההתבוננות במעשים, הרופא הוא רק השתדלות. לא הערוד ממית או הנחש או הסטרפטוקוקוס, אלא החטא.

תוך כדי כך היא נזכרה שבהיותה בכיתה ח' היתה ממלאת מקום בכיתה בתקופת פסח, המורה הקבועה ילדה בדיוק אז וממלאת המקום נכנסה לתקופה קשה - זו היתה הפעם הראשונה להיותה ממלאת מקום וממדובר בבנות בכיתה ח' - בבנות שכבר התקבלו לסמינרים ואין להם שום פחד. הבנות לא התייחסו אליה ושמו אותה ללעג ולקלס. היא שידרה הססנות ונוצר מעגל קסמים שגרר מצד הבנות השתוללות חסרת מעצורים.

ממלאת המקום צעקה ביאוש "הפסקנה להציק לי!" והבנות צחקו בפניה. אותה בת לא היתה מ'שבע הטרויסטיות' העיקריות אלא השתייכה לרוב הדומם ששתק ולא דפק על השולחן ומחה על שפיכות הדמים כלפי אותה מורה. מאחר שהיתה ממנהיגות הכיתה, היא חשה רגשות אשם שלא עשתה כלום, וכעת, לאחר למעלה משנים עשרה שנה, החליטה שעליה לרצות את אותה מורה. אמה, ששהתה לידה במשך כל שלושת הימים הללו התנדבה לחפש את מספר הטלפון שלה, וגם להעביר את בקשת הסליחה. היא חיפשה ארוכות את אותה ממלאת מקום ולבסוף מצאה אותה בירושלים. התקשרה, ולאחר כמה דקות שיחה ספרה כי בתה נמצאת במצב מאוד עדין - בבדיקה שתכריע האם תהיה עקרה כל חיה, וכמובן, כל עתיד נישואיה בנוי על כך, כעת היא נזכרה בסיפור שקרה בכיתה ח', והיא מבקשת את סליחתה ושתאמר בפה מלא שהיא מוחלת למרים בת רינה.

מעבר לקו נשמר השקט לכמה שניות ולאחר מכן אמרה האשה "טוב אני מוחלת בלב שלם". משפט יבש, בלי שום לחלוחית, ואחריו - טריקה של טלפון.

כעבור דקה בלבד צלצל הטלפון, מעבר לקו אמרה אותה אשה, ממלאת מקום לשעבר: "בעצם אין שום סיבה שאשקר לך, אני

מוחלת לבתך ולכתה, לא אמחל לכתה הזו לעולם ולעולמי עולמים. הן הרסו לי את חיי. כמעט הגעתי לגירושין בגללן. רציתי להתקבל בכמה בתי ספר בדרום, כלם שאלו איפה לימדתי קדם, וכששמעו שלא הצלתי להשתלט על כתה לא קבלו אותי, עברתי לירושלים וניסיתי לפתוח דף חדש, אבל גם שם טרחו להתקשר לבית הספר הקודם, וכששמעו על חוסר הצלחתי לא קבלו אותי! עשייתי הסבה מקצועית ולא הצלחתי בה. בבית לא היה כסף, והעובדה הזו היא פוטנציאל רחב למריבות ולהתגוששויות, כל השנים הללו חשבתי על אותה כתה רעה, ובפרט על שבע ה'טרויסטיות' שהרסו את חיי, לא אמחל להן לעולמי עולמים!" ובמילים הללו שוב טרקה את הטלפון.

זעזוע חלף על האם ועל הבת, אולי כאן נעוץ שרש הבעיה שלה?

אולי זה מקור הגזירה הקשה המרחפת מעל ראשה? הבת החליטה לפנות אליה בעצמה, ממטתה בבית החולים. במשך ארבע שעות היא התחננה, יללה ובכתה, תארה לה מה היא צפויה לעבור - גרושין וגזרת עקרות עולמית. שוב ושוב היא חזרה: "תסלחי לי! הייתי בת - עשרה טיפשונית!" ומעבר לקו אמרה המורה: "דוקא הייתי רוצה לסלוח לך, אבל תביני אותי - אינני יכולה!"

אנשים רבים מרגישים כך - פגעו בהם והם מבינים שהצד השני סובל, חולה ומתייסר. הם רוצים לסלוח לו ולא יכולים, משום שעד עכשיו מאבת להם אותה פגיעה. הם חשים שחטכו להם בבשר החי!

ממלאת המקום המשיכה: "אתן הרגתן אותי! יום אחרי יום נצצתן בעורקים הראשיים שלי סכין, וסובבתן אותה בחזקה. איך אמחל לכן? אני מבינה את המצוקה, אני מבינה שמדובר בגירושין ובעקרות לכל החיים, ואני מבטיחה לך שאשתדל מאוד להוציא מלבי את הטינה כלפיך."

צריך לזכור, אותה בת לא היתה מאותן שבע בנות ראשיות שמררו את חייה - אלא רק לא מחתה על מה שנעשה! בכל זאת התביעה כלפיה נותרה - איך יתכן שלמול אינך הורגים בן אדם ושמים אותו ללעג ולקלס, ואת אינך צועקת? למה לא הפסקת את הטבח הזה? למה לא דפקת על השלחן ואמרת: "הפסקנה לרצוח כאן בן אדם?" בזה שלא צעקת על חברותיך - נעשית שותפה לעניין! וכי בגלל היותה מורה מותר להתעלל בה ברשעות כזו?

פעמים רבות אני מסביר לבנים ולבנות: הפטפוט שלכם באמצע שיעור מפריע למורה. נחש שאתם יבוא לחנות מכולת ויתחילו לזמזם באזן של המוכר - האם לא יקרה המוכר למשטרה כדי להפסיק את ההפרעה הזו? יש כאן מורה, עם תפקיד ללמד מקצוע מסוים, והפטפוטים הללו מפריעים למילוי התפקיד. כל זאת מלבד הבוז שמשדרים בזה - משעמם! השיעורים הללו הם הכי גרועים בעולם!

צריך להפסיק עם זה. מורים או מורות אינם יצורים שיש היתר לפגוע בהם! אם לא נוח לתלמיד - שיתכבד הוא ויעזוב את בית הספר, אך אל לו להפריע למורה במילוי תפקידו.

תוך כדי השיחה הארוכה הזו, התענינה ממלאת המקום מה קורה עם שבע המפריעות הראשיות. היא מנתה את השמות שלהן אחת לאחת ופתאום החווירה הבת כסיד וכמעט התעלפה.

מתוך כל השבע - שש בנות היו מסובכות בצרות צרורות - כמה היו חולות. אחת התגרשה במצב קשה ביותר, אחת נפגעה קשות בתאונה ואחת נפלה לסמים. כשסיימו כתה ח' כל אחת מהן הלכה ללמוד במקום אחר, והיא מעולם לא קישרה את הצרות הללו למקרה הזה. אך כעת

לדון לכף זכות

אדם צריך לדון לכף זכות כי מי שדן לכף זכות דנים אותו בשמים לכף זכות. מה הקשר?

אדם עשה עבירות, בגלל שמישהו דן אותו לכף זכות יאמרו לו גם אנו דנים אותך לכף זכות. מדוע זה כך? הרי בשמים דנים דין אמת, אם לא מגיע לי אז מה פתאום שידונו אותי לכף זכות?

שואל הגאון רבי יוסף חיים זונגפלד: "מדוע אדם צריך לדון לכף זכות?", ומסביר: "אדם שדן לכף זכות ממעט את חילול השם בעולם. כשאדם עושה עבירות זה גורם לחילול השם, ומי שממעיט מחילול השם בעולם אז הוא מכניס את הקב"ה לעולם יותר. כשהכנסת את הקב"ה לעולם, אז הקב"ה אומר אני לא עוזב אותך, גם אני צריך לדון אותך לכף זכות. אני גם צריך לחפש את הזכויות במעשים הלא טובים שעשית, וכאן יש מידה כנגד מידה. אדם שחוטא, עושה חילול השם, אז כאן כשדנים אותו לכף זכות ממעיטים את חילול השם.

הבעל שם טוב מוסיף על הדבר הזה דבר מאוד מעניין. מדוע אדם שדן לכף זכות דנים אותו לכף זכות? והתשובה היא, שאם בשמים יש דין על אדם ורוצים לפסוק, כדי לפסוק מזמנים לו שיראה בדיוק מה שהוא עשה אצל מישהו אחר, ואז רואים איך הוא מתייחס. אם הוא פוסק לחומרה, אז גם איתו מחמירים, ואם הוא פוסק לקולא אז גם איתו מקילים.

הוא מביא על זה פסוק מותהילים פרק ל"ט: "מכל פשעי הצילני", הקב"ה מציל אותי מכל פשעי. "חרפת נבל אל תשימני" - מה שגרם לו את החרפה זה הנבל שגרם לו, היצר הרע שגרם לו, אני דן אותו לכף זכות, זה לא הוא עשה, הוא טוב, רק יש מישהו שקלקל אותו וגרם לו להיות רע. (24/7)

לזלזל בכבוד אחרים צריך לזהר הרבה, שלא לזלזל בכבודם לא בדבור ולא במעשה, וצריך דעת גדול להבין מהו זלזול, ואין נקי אלא הזהיר וזריז לחשב מאד קדם עשות שום דבר לחברו, או דבר דבור לחברו, או על חברו שיציר בעצמו אלו היה חברו עושה לו או מדבר לו או עליו כמעשה זה או כדברים האלה אם היה נראה לו זלזול ומרגיש צער, אז לא יעשה גם לחברו. ואמרו ז"ל (שבת לא, א) דעלך סני לחברך לא תעבד זה כלל גדול בתורה. ובאמת אמרו (נגעים ב, ה) כל הנגעים אדם רואה חוץ מנגעי עצמו. ואמר החכם: אין נקל בעולם כמו למצא ולהכיר מומי חברו, ואין קשה בעולם כמו להכיר מומי עצמו:

והאיש השלם הירא את ה' לא יטה אחרי הבעצ, ואחר כבוד עצמו ואחר הנאת גופו לזלזל בכבוד חברו לכבוד עצמו להנאתו ולטובתו, כמו אם חושדים אותו בדבר אשר לא טוב, לא יאמר, אני לא עשיתי פלוגי עשאו, שאמרו בש"ס (ב"ב קסד ב) להדיא שזה נקרא לשון הרע. וכן יש אנשים רעים וחטאים שכדי להרבות שחוק ושמתת הוללות, או שישחקו העשירים ויתירו להם פסת יד, יהיו מזלזלים בכבוד איש תם ומרבים לדבר לצנות עליו (שהוא הנקרא בלשוננו: מאזקארי"ר אי זיפקליניאר, ובלשון אשכנז: גערינגשעטצונג איזט פעראכטונג), והרי הם כמתלהלה היורה זקים ועושים שחוק בדמו של זה. אוי להם, אויה להם, אהה עליהם, שגמלו רעה לנפשם, רעה תבוא עליהם, כמאמרם ז"ל (ע"ז יח, א) שהלצנות תחלתו יסורין וסופו כליה רחמנא לצלן וכמו שכתבנו במקומו. ועושה אלה בשרו עליו יכאב על הכעיסו את בוראו, כי חושב דמצוה קעבד לשמח אנשים, אבל סוף העושים והשמחים בדברים רעים אלו ירדו אבלים שאולה אם לא יתנו לב לשוב:

(פלא יועץ)

נעשה הקשר ברור מאין כמוהו. פתאום, תוך כדי מחשבה על כולו, היא שמה לב, שבת אחת מכל השביעיה הזו לא נפגעה בכלל. היא התחתנה בגיל תשע עשרה, וכבר יש לה שלושה ילדים - מה קרה איתה?

לממלאת המקום לשעבר היתה תשובה: את מסיבת הסיום שלך עשיתי כמי שכפאו שד. לא היה לי חשק לראות אתך, אבל לא היתה לי בררה - זה היה התפקיד שלי. נפרדתי מכולך, חלקתי לך את תעודת הגמר, ובלבי יחלתי לסיים וללכת. אותה בת הרגישה בחמיצות שלי, ובקשה שאסלח לה. כמעט כל יום במשך כל החופש הגדול היא הגיעה לביתי, כל יום נתנה לי מתנה קטנה - סיכה, מסרק, מתנות קטנות של ילדונת.

הרגשתי את הרצון שלה לרצות אותי, ומחלתי. היא היחידה שיצאה נקיה מן הסיפור הזה!

במהלך השיחה ניסו הבת ומורתה לשעבר לחשוב מה יוכל לעזור בהוצאת הטינה, וחשבו שהן תנסנה לדבר ואולי על ידי הדיבורים הללו משהו בלבה יתרכך, הסיכום היה שבכל יום ששי הן תדברנה ביניהן לכל הפחות עשר דקות, כדי להבטיח שהיא באמת מחלה בכל לבה.

סופו של המעשה היה טוב, בחסדי שמים - הבדיקה יצאה תקינה, ולבת יש שני ילדים בריאים ושלמים!

אל נא נהיה מן הצועקים והבוכים לאחר מעשה - נתן דעתנו ללב הזולת ומתוך אכפתיות ואחוות אחים אמותית כדי שחלילה לא תיגרם על ידינו, גם לא בשוגג, פגיעה ביהודי!

נחיתה מוצלחת

בביתנו יש חלון שהילד שלי, בן פחות משנתיים, אוהב לשבת עליו. זה מרגיע אותו ומרגיע אותנו וטוב לכולם. בחלון יש סורג של ממ"ד שאפשר לנעול. מובן שהסורג נעול תמיד, וילדנו הקטן עדיין אינו מסוגל לפתוח אותו. ביום שני, ליל חנוכה, הנחתי את הילד על החלון. כאשר חזרתי אליו אחרי כמה רגעים, גיליתי למרבה התדהמה והאימה שהחלון פתוח והילד איננו. הוא פשוט לא היה שם. לא היה כל זכר לתינוק הקטן שישב שם רק לפני רגע. לא שמענו שום קול, לא ראינו שום דבר מוזר למטה. הילד פשוט נעלם. אי אפשר לשחזר את התסריט האיום שעבר לנו בראש, הרגשנו שלא נוכל לעמוד באסון.

פתאום אנחנו שומעים את הקול של בן השכנים, בחור כבן שלוש עשרה: "תפסתי אותו".

מה התברר? לפני כחצי שנה ביקש ממני השכן שאתן לו רשות להוציא את דוד השמש שלו החוצה. הוא יתקין ברזלים ועליהם יניח את הדוד, חיצונית לקיר הבנין. זה הפריע לי, חשבתי שהדוד יהווה משכן לכל מיני בעלי חיים ולכלוכים, אבל החלטתי להיענות לבקשתו. אם מבקשים ממך - תתן, ואם אתה נותן - אז בשמחה. אישרתי לו את השיפוץ, והוא אכן הניח את הדוד מתחת לחלון.

עתה, כשהבן שלי נפל מהחלון, הוא נפל על הדוד של השכנים. 'בדיוק' עבר שם הבחור שלהם, והוא תפס את הילד, הכניס אותו הביתה והצילו ממוות לחיים. מה שאדם עושה, לעצמו הוא עושה.

(גליון השגחה פרטית)

אנו פונים לציבור הקוראים היקר, אנא תנו לנו כח ויכולת להמשיך החזקת הכולל, הגמ"ח והעלון 'דרכי חזקיה', אנו משתדלים שההכנסות יהיו קודש למטרות הללו ואין לנו הוצאות מזכירות, ניקיון וכדו'. תבורכו מפי עליון!

לזיכוי הרבים: בית הוראה יחוה דעת - מענה הלכתי 24 שעות, *6730

לרפואה שלימה: מיכל בת שמחה, משה בן רחוב, אלעזר בן משה, שולמית בת שושנה, יעקב בן מיכל, תמר בת שרה, אילה בת מרים, יעל בת דבורה, יחזקאל בן ג'ונג'ון	אנא התפללו על זוגות שלא זכו להפקד בזרע של קיימא! יחזקאל בן מהין ורעייתו כרפמיס בת שרה, מנשה בן טובה ורעייתו, הרצל בן כותן ורעייתו, ששון בן רעיה, יצחק בן תמר ורעייתו, דוד בן חנה ושושנה בת אסתר, וירון מנשה בן פניה ורעייתו. ענבל ג'מילה בת מרגלית לבנים זכרים, דניאל בן מהין ורעייתו, יוסף חיים בן שרה ורעייתו.	העלון לע"נ: עזרא בן מזל ואברהם בן רחל להצלחת: שמואל בן דונה, מרגלית בת ג'מילה נא להתפלל לזוגות הגון: איתמר בן יהודית, חיים בן זוהרה, אילה בת שולמית, משה נחמן בן אורנית תמר בת יהודית, יוסף עובדיה בן משה, מרים אסתר בת רחל, שרה בת לאה, משה בן רשל, רבקה בת רחל	שדכנית (לבחורים מגיל 30+): א-ה: 21:00 - 22:30 טל: 03-6766049 שידוכי "חסדי חיי שרה" בימים ג', ד' ה' בשעה 9:00 - 10:00 058-3297225 ניתן לפרסם ספרים בתוכנת אוצר החכמה ועוד c9595@okmail.co.il
לעילוי נשמת: זוהר עליזה עיישה בת אסתר, אליהו בן זוהר, רחמים בן חנוס בשי, עמנואל בן אירן, מרדכי בן רבקה, שבתאי יששכר בן דב, דבורה בת צבי, רחל בת זולית, רותם בן סליה, חנה בת נושא, מרים בת יוכבד, צפורה בת אסתר, ככב בת זוהר, זמן שרה בת סלמנט, סלמנט בת טאווס	נא להתפלל לרפואת פנחס בן שמחה	העלון להצלחה בכל העניינים, לפרנסה ברווח ולזוגות הגון ליוסף בן שולה	מוהל מוסמך לשם שמים (בחינם) בהמלצת הגר"ש מחפוד שליט"א 0559260027. מוהל מוסמך לשם שמים, תלמידו של הרב אורן: 0583207037. אברך מוהל מוסמך לשם שמים 0527646963.

סגולה מרבי נחמן לזש"ק

שתשים אישה עליה עלה עץ שגדל על קבר צדיק, המעוניינות יכולות לקבל את זה בחינם (לשם שמים) בטלפון: 054-8561881, הכמות מצומצמת. קיבלו הרבה טלפונים של זוגות שנפקדו בזש"ק.

מאור יוסף

גליון שבועי לע"נ מו"א חזקיה יוסף חיים בן שרה ברכה

פרשת בהר בחוקת גיליון 245

מאור יוסף

לע"נ מו"א
חזקיה יוסף חיים
בן שרה ברכה

ממתק לשולחן שיבת

וחשבו ליתן לו פי עשר מהמחיר, כפי שאמרו לו בסוף המו"מ, אבל הוא אמר להם 'אני לא מוכן להרוויח יותר מהמחיר הרגיל, כיוון שאת כבוד האב לא מוכרים בכסף'. ונתנו לו את המחיר הרגיל. לשנה האחרת נולדה לו בעדרו פרה אדומה. באו חכמים ואמר להם 'איני מבקש אלא את אותו ממון שהפסדתי בשביל אבא', ונתנו לו המון כסף. ובירושלמי אמרו שהניחו את הפרה (בת שלוש שנים) על המאזנים, ובצד השני הניחו מטבעות זהב. הסביר מן הרב עובדיה יוסף שליט"א שכאשר הגוי כיבד את אביו ולא העירו משנתו, מידת הדין קיטרגה על בני ישראל שהם לא מכבדים כך את הוריהם. אמר הקב"ה למידת הדין 'הגוי מכבד את אביו בגלל שהוא מבין בשכל שלו שאביו גידלו וחינוכו והאכילו והשקוהו, ובזכותו הוא חי ועומד על רגליו. אם כן, משורת הדין והשכל לא לפגוע באביו, והוא גם יקבל את שכרו בעולם הזה'. ולכן לשנה אחרת נולדה לו פרה אדומה, שהרי זמן עיבור של פרה זה שנה. ואם כן, באותו עומ של המעשה עם אביו נתעברה הפרה שילדה את הפרה אדומה, לקיים את הנאמר "ומשלם לשונאיו אל פניו (במזומן) להאבידו". ועם כל זה שכיבד את אביו הוא נצטער על זה בלבד, ולכן כשבאו חכמים אליו שוב, אמר להם 'אני רוצה את הממון שהפסדתי בשביל אבא'.

'אבל בני ישראל', אמר הקב"ה למידת הדין, 'מקיימים מצוות ומוכנים ליתן את כל ממונם גם למצווה שהם כלל לא מבינים כגון פרה אדומה'. אפילו שלמה המלך אמר על פרה אדומה 'אמרתיו אחכמה והיא רחוקה ממני'. וכיוון שהזכרנו שהיהודים מוכנים ליתן את כל ממונם למען המצוות,

למרות שהיהודי לא מבין - הוא עושה כן

ועשיתם את חקתי ואת משפטי תשמרו ועשיתם אותם. (כ"ה י"ח)

חוק הוא דבר שאינו מובן לנו, ולכן היצר מקטרג ואומר לאדם 'מה לך לעשות את זה? הרי אתה לא מבין'. על שאלה זו כבר ענו בני ישראל במעמד הר סיני, כשאמרו 'נעשה ונשמע, נעשה ונקיים את התורה אפילו לפני ששמענו את הטעם למצוות. וגם אם לא נבין לעולם - נעשה כי כך ציוונו ה''. ומובא בגמרא שבת (י"ב) שלא יקרא לאור הנר, שמא יטה ויחלל את השבת. אמר רבי ישמעאל 'אני אקרא ולא אטה', קרא והיטה. ויש אומרים שרצה להטות, נזכר ולא היטה. ואמר 'כמה גדולים דברי חכמים שאמרו לא יקרא לאור הנר'.

הסביר הגר"א מוילנא שהבירייתא בגמרא אמרה 'לא יקרא לאור הנר שמא יטה', ואילו המשנה אמרה 'לא יקרא לאור הנר', מבלי לציין את הסיבה לכך. על זה אמר רבי ישמעאל 'כמה גדולים דברי חכמים במשנה שלא אמרו את הסיבה, כי כשיש סיבה - יש פירצה להקל'. וכן מובא בקידושין (ל"א), כששאלו את רבי אליעזר עד היכן כיבוד אב ואם, אמר להם 'צאו וראו מה עשה אותו גוי באשקלון, ודמה בן נתינה שמו'. כשבאו חכמים לקנות ממנו אבן טובה שחסרה בחושן, אמר להם את המחיר והסכימו חכמים, אלא שהוא נכנס לבית וראה את אביו ישן ותחת מראשותיו הקופסה של האבנים הטובות. הוא לא רצה להעיר את אביו גם כשהציעו לו חכמים פי עשר מהמחיר הרגיל, ובינתיים החכמים הלכו ואביו התעורר.

לקח הבן את האבן הטובה (ישפה) ורץ לחכמים,

להחיות קטן בשעת התפילה
הלכה שבעות-הרב יוסף דוד סאן
שליט"א - עמוד 2

ברית על הגבול של
מולדובה
סיפור כשבת עמוד 2

אותיות קטנות

לחם שלחני-ר' יחזק וזלנשטיין
שליט"א - עמוד 4

חמץ שעבר עליו הפסח רק לי
שאלות ותשובות-הרב מרד טיהני
שליט"א - עמוד 2

הטיבוע העלון מוקדשי

ליווג הענין: אפרת בת שרה, ברכה אורית ויגית רבקה בנות לאה רחל, נתנאל בן זמורה, יששכר בן מנוחה, אהרן ויכבד.

סיפור לשיבת ברית על הגבול של מולדובה

סיפור

הקומוניסטי המרושע, הוא צלח את כל התקופה הנוראה הזאת שבה עמלו שליחיו של סטאלין ימ"ש לעקור כל סממן דתי מהלב של האנשים שם, ובכל זאת, הוא זכר מה זה ברית, הוא זכר מה המנהגים שהיו מקובלים שם לגבי הסנדקאות, וידע להעריך את המצווה הזאת ולערוך לכבודה סעודה בהשקעה שמעולם לא ראיתי בבריתות באוקראינה, לא לפני כן ולא לאחר מכן. "אנחנו כמובן לא יכולנו לאכול את האוכל שהכינו שם לסעודת הברית, בגלל שהכשרות שלו הייתה מוטלת בספק, ואפילו לא היה לנו ספק של ממש לגבי זה..." הם הכינו מגשי פירות עם המון סוגי פירות, דברים שלא רואים ביום יום, כך שלא נשארו רעבים. "הברית עברה בשלום ב"ה, התינוק נכנס בבריתו של אברהם אבינו כדת וכדין, והשמחה הייתה גדולה. לאחר מכן שלף הסבא את הארנק שלו ושאל כמה הוא צריך לשלם לנו. "השבנו לו שאנחנו לא לוקחים כסף, אנחנו עושים מצוות, לא ביזנס. יש כבר מי שמימן את כרטיס הטיסה של המוהל, ויותר מזה אנחנו לא צריכים. "הוא ניסה ממש לדחוף לנו כסף לידיים, אני סירבנו בתוקף כי חשוב היה לנו שהיהודים יראו ויבינו שמה שמעניין אותנו זה שהם יעשו בריתות, ושנחנו לא מעוניינים להרוויח על זה כסף, להיפך, אנחנו מוכנים לשלם הרבה כסף כדי לזכות אותם במצווה החשובה הזאת. "כשראה שאנחנו לא מוכנים בשום אופן לקבל תשלום, הוא יצא אל נהג רכב ההסעות שהביא אותנו ושאל אותו אם כבר שילמנו לו. הנהג השיב בשלילה, את הכסף הוא יקבל בסוף. הסבא הוציא סכום כסף נאה מכיסו והעניק לנהג הגוי: "אל תיקח מהם אפילו לא גריונה אחד!", הוא הורה לו, "קח אותם לאיפה שהם רוצים, כולל קברי צדיקים על הדרך אם הם יבקשו ממך, ותן להם את כל הזמן שהם רוצים כדי להתעכב שם ולהתפלל שם. "הנהג היה מאוד מרוצה מהסכום שקיבל, אבל לנו לא היה זמן להתעכב בשום מקום, כי המוהל היה חייב לחזור לקייב ולהמריא ממנה לברלין. "כשיצאנו משם אני הרמתי עיניים לשמים ואמרתי, ריבונו של עולם, הבט לברית ואל תפן ליצר! מחרתיים יהיה יום הכיפורים, עם ישראל יעמוד לפניך לחיתום הדין, תראה את היהודי הזה, הוא עבר את כל הרדיפות נגד היהדות, והוא עדיין מעריך את מצוות ברית מילה. היא עדיין טבועה בעצמות שלו, הבט לברית, הבט לברית, ואל תפן ליצר..."!

איש השמחה וקירוב הרחוקים גבאי הצדקה הרה"ח ר' יוחנן בריזל, שמענו ממנו לא פעם סיפורים שסיפור תוך כדי דבריו, על בריתות שהשתתף בהן באוקראינה, הפעם הוא מספר לנו על ברית מיוחדת. "במיוחד זכורה לי ברית שנערכה דווקא לתינוק כבן חודש. התינוק נולד להורים שמאוד רצו להכניס אותו בבריתו של אברהם אבינו בגיל שמונה ימים, אבל הוא היה צהוב והיו חייבים להמתין. "זה יצא בעשרת ימי תשובה, יומיים או שלושה ימים לפני יום כיפור קיבלנו טלפון, מבקשים מוהל בעיר שנמצאת על הגבול של מולדובה, במרחק של כ- 600 קילומטרים מהמרכז שלנו בקייב. "אנחנו היינו רגילים לבקשות מהסוג הזה ולא התרגשנו מהמרחק הרב, אבל הייתה לנו בעיה. איך נשיג עכשיו מוהל שיכול לבוא ולעשות את הברית הזאת, ממש לפני יום כיפור. "המוהל אכן מאוד הזדרז לצאת, הייתה לו עוד ברית שהוא היה צריך לעשות יום למחרת בברלין, ולאחר מכן הוא היה צריך להספיק לחזור לארץ ליום כיפור. "הוא נחת בקייב, חבר אלינו ואנו לקחנו אותו עם נהג מקומי, ונסענו כל הדרך לגבול של מולדובה, לא רחוק מאודסה, באזור מרוחק מאוד. "כשהגענו התברר לנו ששם מתגוררים ההורים של היולדת, והיא נשארה בביתם עם התינוק הרך. היולדת עצמה התגוררה עם בעלה, אבי התינוק בגאורגיה, באזור מוסלמי. היא באה כדי לשהות אצל ההורים שלה לאחר הלידה, ובעלה מאוד רצה להיות בברית של התינוק אבל היו צריכים לחכות חודש עד שהוא הבריא, כך שהאבא כבר היה חייב לחזור לעבודה שלו בגאורגיה. "אבי היולדת, הסבא של התינוק, היה מאוד נרגש. התברר לנו שדווקא היו להם לא מעט מושגים ביהדות, והם שמרו על מסורת ברמה גבוהה מאוד ביחס ליהודים אחרים באזורים המרוחקים הללו, אחרי עשרות שנות המשטר הקומוניסטי. "הסבא הכין סעודה ענקית, הוא הזמין חברים לחגיגה, ועשה מזה אירוע מאוד מאוד גדול ומכובד בהשקעה כספית גבוהה. מסתבר שהוא אדם עשיר, והוא חגג את הברית בהתאם. "הוא קיבל את פניו ושוחח איתי באידיש שוטפת, כשהוא אומר שבברית נותנים את הסנדקאות או לאבי הבן או לסבא שלו, ומאחר והאבא לא נמצא כאן, המסקנה המתבקשת היא שהוא, הסבא, יהיה הסנדק. "אני הייתי בסערת רגשות, נפעמתי מזה שיהודי ששרד את כל תקופת המשטר

הלכה שיבועית

ע"פ פסקיו של מרן הגר"ע יוסף קא"ל

תפילת ערבית

קטן שהגיע לחינוך חייב אביו לחנכו אף לתפילת ערבית, אע"פ שתפילת ערבית רשות מ"מ בזמן הזה נקבעה לחובה בכל ישראל. ואם נרדם לפני שהתפלל ערבית, רצוי להעירו אם מעל גיל עשר, מ"מ אפ קשה לו מאד אין צריך להעירו.

תפילת תשלומים כשהגדיל

נער שביום לפני הבר מצוה לא התפלל מנחה, ונעשה בר מצוה בלילה אין צריך להתפלל ערבית שתים לשם תשלומים. ויש חולקים.

קטן שאומר שהתפלל

קטן שהגיע לחינוך נאמן לומר שכבר התפלל ובמיוחד אם נותן סימנים כגון שאומר שהתפלל במקום פלוני, ושראוהו שם פלוני ופלוני דהוה ליה מילתא דעבידי לגלוי, אלא א"כ חשוד לשקר.

עדות קטן שהזכיר כראוי בשמו"ע

המסופק אם הזכיר מעין המאורע בתפלה או בברכת המזון, וקטן אומר לו שהזכיר כהלכה, נאמן, אף שקטן אינו כשר לעדות, שאין זה אלא גילוי מילתא בעלמא.

להחזיק קטן

אסור להושיב תינוק לפניו בשעת התפילה, מפני שמסיח דעתו מן התפילה. וה"ה דאין לאחוז בידו תינוק בשעת התפילה, אמנם אם התינוק בוכה ומטרידו מותר להרימו.

קטן המפריע

אסור לרמוז באמצע תפילת שמונה עשרה, ואם עושה כן כדי למנוע הפרעה בתפילה, כגון שקטן מפריע בסמך לו, יכול לרמוז לו בידו או להכות כף אל כף כדי להשתקו. ואם הרמז בידיים לא הועיל יכול לעשות תנועה בקול גערה כדי להשתקו. מ"מ לא יפסיק בדיבור בכל ענין.

לרכישת הספר ידי כהן הלכות קטן 052-764-4642

החיור השיבועי

שרה רואה את מרים השכנה שלה שהיא מזיזה את הספה לבד. שואלת אותה שרה: "למה את לא מחכה שבעלך יחזור הביתה?" עונה לה מרים: "למה לחכות שיחזור, יותר קל להזיז כשהוא לא יושב על זה....."

השדכן לאבי המיועדת: מדובר בבחור שהוא השפיץ של הישיבה. אבי המיועדת: אם ככה זה ממש מתאים משום שהבת שלי היא השפיצה של הסמינר.

מודעה בכניסה למכולת באזור מתחרד: 'מוכרים אנג'ל לצורכי פרנסה בלבד'.....

אחד הלך לבקר את חמותו בבית החולים, כשחזר היו פניו נבוכות, שאלה אשתו לפשר הצער, אמר לה שהרופא אמר "שאמא שלך תחיה עוד 20 שנה ותבוא לגור אצלנו", אמרה לו אשתו "על מה אתה מדבר היא במצב קשה, ברגעים האחרונים של חייה" אמר לה "כך אמר הרופא- לצפות לגרוע מכול".....

בחורי הישיבות מייחלים שחברת קריסטל תמנה את בר- לב למנכ"ל

שאלות ותשובות

הרב דוד סהרני שליט"א

התחננו. ועיין עוד בכף החיים (או"ח סי' קלד אות כ) ולמופה"ד נ"ע בספרו ילקוט יוסף (ח"א מהד' תשמ"ה עמ' קיח) שכתבו שבקריאת שמע וברכותיה לא יאמר עם הציבור פסוק "וזאת התורה". ומשמע שבמקום שעונים אמר דברכות יאמרו פסוק "וזאת התורה".

אדם שלא שהקפיד ולא אכל איזה הכשר בפסח, האם לאחר פסח זה בשבילו חמץ שעבר עליו הפסח?

מוצר שאכן היה בפסח כשר בכשרות טובה, למרות שאינו סומך עליה ואינו אוכל מוצר זה בפסח, מכל מקום לא קנסו אותו חכמים לאסור את המוצר בגלל חמץ שעבר עליו הפסח, שהרי עשה לפי הוראת חכם והשהה אותו בביתו בפסח, ולכן אם המוצר עומד תחת כשרות טובה לימות השנה אין כל מניעה לאוכלו לאחר הפסח.

אדם שמצא בתחננו והציבור הגיע להגבהת ספר תורה, האם יעצור ויאמר עמהם "וזאת התורה". וכן אדם שלא סיים אמירת תחננו, והציבור הגיע לקריאת התורה, האם צריך לעצור לשמוע קריאת התורה?

אדם שנמצא באמירת והוא רחום בימי שני וחמישי או בתענית ציבור, וכבר הציבור הוציאו ספר תורה, יאמר עמהם "וזאת התורה", ויפסיק מאמירת התחננו ויקשיב לקריאת התורה מפי החזן, ורק בסיום קריאת התורה ימשיך לומר את אמירת והוא רחום. וה"ה אם הוא נמצא באמצע אמירת אל מלך וכדומה, שיפסיק לומר "וזאת התורה". ואם הוא ממתפללי המנין הנוכחי שצריך לשמוע קריאת התורה, יכול להפסיק בשתיקה בכדי לשמוע את קריאת התורה כולה, ואף יענה אמן לאחר ברכת העולים לתורה וכן לענות אמן על אמירת חצי הקדיש הנאמר מפי העולה השלישי בסיום הקריאה. ולאחר סיום קריאת התורה, יסיים את אמירת פסוקי

אחת שיאלתי

מאוצרותיו של הרה"ג יצחק זילברשטיין

לקוח מתוך סדרת הספרים "אחת שאלתי" מאת המחבר הרב אהרן חזני
אותיות קטנות

וכי תמפרו ממפר לעמיתך... אל תונו איש את אחיו (ויקרא כ"ה, י"ד)

מעשה שהיה באשה שראתה מודעת רחוב ענקית, המודיעה על מבצע מיוחד בצרכניה פלוגית. במודעה נכתב באותיות בולטות וגדולות: "דגי קרפיון בחצי מחיר! במקום 30 ש"ח לקילו - 15 ש"ח בלבד!"

האשה מהרה להתקשר לבעלה, ספרה לו על המבצע ובקשה ממנו שילך לצרכניה, וזמין ששה קילוגרמים של קרפיון ויבקש לטחון אותם.

הבעל עשה כדבריה ופנה אל הצרכניה. לאחר שקבל לדיו את שקיות הדגים הטחונים, נתן לעובד הצרכניה את פרטי האשראי שלו. העובד בצע את העברת התשלום על ידי הכרטיס ומסר לבעל את הקבלה. הבעל התבונן בקבלה, וגלה כי חייב ב-180 שקלים. הוא השתומם ושאל: "6 כפול 15 הם 90 שקלים, מדוע כתוב פה שחייבתם אותי ב-180?" חייך

העובד וענה: "ידידי הקר, טעיית בחשבון - 6 כפול 30 הם 180 שקלים..." "30?!" תמה הבעל, "הרי פרסמתם אודות מבצע הקרפיון בחצי מחיר?"

"אני מאוד מצטער" השיב העובד, "כנראה לא קראתם היטב את המודעה...", הוא שלף את המודעה והצביע בפני הבעל על שורה הכתובה באותיות קטנטנות בשולי המודעה: "הנה לה, כתוב כאן במפרש: המבצע מתנה ברכישת מוצרים מהצרכניה בשני 400 ש"ח!"

הבעל התרעם וטען: "התנאי המגביל את המבצע נכתב באותיות כה קטנות שבלתי ניתן להבחין בהן! ומכיון שמעולם איננו קונים כמות כה גדולה של דגים, ורק מחמת המבצע המיוחד בצענו את ההזמנה, אני דורש לחזר בי מהקניה!"

תשובה התשובה לשאלה זו תלויה בצורה של פרסום המשפט המגביל את המבצע, דהיינו: אם בית הדין יתרשם שהמשפט המגביל את המבצע נכתב באותיות קטנות מאוד, באופן שרוב האנשים אינם מצליחים להבחין בו [וציון הגבלת מבצע באופן כזה אינו נפוץ] - הבעל אכן רשאי לבטל את המקח ולקבל את כספו בחזרה, ולמודעת הפרסום אין שום תקף, כי כתב זה נחשב ל'כתב גנבים' שמטרתו לרמות את הצבור. ויש לטען כלפי עורכי המבצע: הלא נתן

היה להדפיס באותיות גדולות יותר, מדוע אם כן בחרתם להשתמש דוקא באותיות כה קטנות - אין זה אלא כדי להוליד שולל את הצרכנים... ומכיון שבאופן שכזה המקח נעשה בטעות, ממילא הוא בטל! אולם, אם רב העולם יכולים להבחין במשפט שנכתב בשולי המודעה, אלא שהאשה נחפזה לבצע את ההזמנה מבלי להתבונן היטב במודעה - אזי המקח קיים, ויש לשלם עבור הדגים את מלוא התשלום (ויען בשו"ע חו"מ סי' מ"ה ס"ג).

לסיום: אם רב האנשים מבחינים במשפט המגביל את המבצע, המקח חל. אך במקרה שרוב הצבור אינו מבחין בזה, רשאי הקונה לבטל את המקח ולקבל את כספו בחזרה.

הצטרפו גם אתם לאלפי מאזיני קו החיזוק הייחודי עם רבנים מכל החוגים

מגוון-מרתק-קצר וקולע

החיזוק מפי גדולי מגידי המישרים:

הרב יהודה יוספי | הרב יעקב לוגאסי
הרב ישעיה שוורץ | הרב אברהם משה
הרב משה וינבר | הרב יעקב בלוי
הרב אהרון בן אדיבה | הרב אהרון בירנצוויג
הרב ששון לוי ועוד...

קו מעצמתי

אחריו

חייגו: 0733-570-420

העלון מוקדש לעילוי נשמת

אולגה זימבול בת אמילי ז"ל
יוסף בן רבקה ז"ל
רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
שרה בת מלכה ז"ל
דינה בת פורטונה ז"ל
אהרון בן מתתיהו ושרה ז"ל

לרפואה שלמה

יעקב קיקי בן יסמינה
כרמלה כונפטה בת רחל

ע"ש הצדיק המלוב"ן רבי ינון חורי זצוק"ל, זיע"א

יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינון" 03-6182992

מטעמים לשולחן

וכי ימוך אחיך ומטה ידו עמך (פה, לה)

מה פרוש המלה "עמך"? המדרש אומר על פסוק זה (ויקרא רבה לד, ג): "הוא הוא דכתיב (משלי יז) 'גומל נפשו איש חסד' – וגם דבריו הנם תמוהים: וכי מה שמתחסד עם רעהו גומל לנפשו חסד? הלא במעשה זה נראה כי הוא גומל לנפשו חברו! כדי להשיב על כך עלינו להגדיר מהם חובותיו של האדם, בשעה שהוא נתקל בקשי ובצער הפוקדים את זולתו: הגמרא אומרת (מגלה כח ע"א): "שאלו תלמידיו את רבי זירא: במה הארכת ימים, אמר להם... מעולם לא ששתי בתקלת חברי". וקשה, האם מעלה ושבח יש בכך שאדם אינו שמח לאידו חברו? הלא כל אחד חייב בכך, וכבר אמר שלמה בחכמתו (משלי יז, ה) "שמח לאידו לא ינקח" אין צורך להיות בעל מדות מיוחדות כדי להבין, שמי ששמח בתקלת חברו הוא אדם משחת. נדמין לעצמנו אדם שהולך ברחובה של עיר, ולפתע מבחין בהולך רגל שמחליק על קלפת בננה. הוא פורץ בצחוק אל מול המראה המביך, ורק אחר כך הוא מתעשת והולך לעזר למסכן לקום ולעמד שוב על רגליו. אדם כזה אינו חיובי, מדוע אפוא, מי שאינו עושה כן, אלא מתנהג בצורה אנושית יותר, ראוי שיזכה לשכר של אריכות ימים על מעשה פשוט של השתתפות ברגשות הזולת? אלא יש לפרש, שלא לכך נתכון רבי זירא בדבריו. אכן פשוט וברור שמעולם לא שמח למפלתו של חברו, אלא רצה רבי זירא לומר שאף אם כפועל-יוצא מתקלתו של חברו יצא רבי זירא נשכר – הוא לא שמח על כך, בשל העבדה שהתועלת שבאה לו נבעה כתוצאה מתקלה של חברו. לדגמא: חניותיהם של ראובן ושמעון היו סמוכות זו לזו, אולם בארץ בלתי מובן בכרו כלם להכנס לחנותו של ראובן, ופרנסתו של שמעון נמצאה מקפחת לימים, השקיע ראובן את כל כספו בעסקה כושלת כל שהיא, וכל חסכוניותו ירדו לטמיון, ואפילו את חנותו הוא נאלץ לסגור. כשנודע הדבר לשמעון, לא זו בלבד, שלא שמח על מפלת ראובן, אלא שאף לא יכול היה לשמח מן הטובה שצמחה לו עם עצמו מכך, בהפכת חנותו לחנות היחידה והבלעדית באזור, וזאת משום שבא הדבר כתוצאה ממפלת ראובן. **רבי יצחק מוורקא** מבאר שכונת הדברים היא שרבי זירא העיד על עצמו כי כאשר הוא עצמו ערך שמחה כלשהי, ובמקביל שמע על תקלה שארעה לחברו, הוא לא הצליח לשמח בשמחתו שלו, מפני תקלת חברו. לדגמא: אדם עורך חתנה לבנו, ופתאום שומע על פלוני שעבר תאונת דרכים, וכבר איננו מסגל לשמח בשמחת החתנה, משום מקשי של הזולת כה מכאיב לו, עד שהוא לא מסגל לשמח יותר, וזהו: "לא ששתי – בתקלת חברי". והנה, לכאורה נראה שאדם המתנהג באופן כזה, מיטיב עם חברו, אך, למעשה, התנהגות כזו גורמת טובה גדולה למי שעושה אותה, כפי שרבי זירא זכה לאריכות ימים שלו עצמו, משום הנהגה זו כלפי זולתו. בתקופת השואה הצליחו להציל קבוצת ילדים יתומים ולהעלותם לארץ ישראל דרך טהרן שבפרס, מסע שבשלו דבק בהם הכנוי: "ילדי טהרן". מרבית הילדים נלקחו לקבוצים, שם השכיחו מהם בכח את מנהגי בית אבותיהם, והשחיתו את נפשותיהם הרכות באלימות אימה. כאשר נודע הדבר, הרימו ושמרי התורה קול צעקה ודרשו לקבל את הילדים לרשותם. הקבוצים בקשו הוכחות למוצאם של הילדים, והערימו קשיים רבים על הוצאתם לבסוף, לאחר מאבק גדול, **הצליח הרב מפוניבז'** לקבל לרשותו קבוצה מאותם ילדים. הוא הביא אותם לבני ברק, אולם לדאבון לבו, לא היו מזרנים כדי להשכיב אותם עליהם... משום כך, הכריז הרב מפוניבז', שבאותו יום ידרש בבית הכנסת הגדול אחרי תפלת ערבית. דרשותיו של הרב נודעו לשם ולתהלה. מספרים, כי פעם נערד חיל בצבא מתפקיד שמירה, והעמד למשפט. וכששאל אותו המפקד היכן היה, ענה החיל: "אמר את האמת, הלכתי לשמע את דרשתו של הרב מפוניבז'...". "בוא ותשמע פעם אחת דרשה שלו, ותבין אם זה יכול להיות או לא" – השיב החיל. ההצעה מצאה חן בעיני המפקד, הדרשה הקרובה אמורה היתה להמסר בראשון לציון, קם, אפוא, המפקד, לקח עמו את החיל ושניהם נסעו לבית הכנסת שם. כשבאו היה בית הכנסת מלא מפה לפה, הם נדחקו לאחת הפנות ושמועו בעמידה את כל דרשת הרב, שהיתה חדורה באהבת התורה ובאהבת ישראל, ונגעה ללבו של כל אחד ואחד. תוך כדי הדרשה, לוחש החיל למפקד: "נו?... שש... אל תפריע", פולט המפקד המקסם... כעת, כשהודיע הרב מפוניבז' על דרשה בבית הכנסת הגדול, לא היה אדם אחד שירשה לעצמו לא לבוא, וגם עזרת הנשים היתה מלאה בנשים. פתח הרב ואמר: יש לי קשיה משתי גמרות: הגמרא בבבא מציעא (סב ע"א) דנה במקרה ששני אנשים צועדים יחד במדבר וברשותו של אחד מהם יש מים בכמות מועטה, אשר יספיקו רק עבור אדם אחד עד בואו העירה, ואם יחלקו ביניהם את המים – ימותו שניהם. להלכה נפסק, שמאחר ונאמר: "וחי אחיך עמך" (ויקרא כה, לו), אדם צריך לדאג לחיי זולתו רק לאחר שהוא דואג לבניו שלו, ולכן "חייך קודמים". מצד שני – המשיך הרב מפוניבז' בדרשתו – במסכת קדושין (כ ע"א) אומרת הגמרא שמי שקנה עבד עברי, כאלו קנה אדון לעצמו, כך שאם ברשותו רק מזון אחד, או רק כרית אחת, עליו לתת אותם לעבד, ואילו הוא יישן על הארץ. הלכה זו, של נתינת המזון או הכרית לעבד ולא לאדון – הוסיף הרב מפוניבז' ובאר – נלמדת מן הפסוק "כי טוב לו עמך" (דברים טו, טז). נשאלת אפוא, השאלה: מה באה המלה "עמך" ללמדנו? שאתה קודם או שהזולת קודם? התשובה היא, שהאדם תמיד קודם לזולתו. כאשר ישנה שאלה אודות המים – הוא קודם, ועליו לשתות לפני זולתו, ולהחיות את עצמו, והחדוש הוא שגם כאשר מדבר בעבד עברי, האדון הוא זה שקודם

המשך בעמ' אחרון

זמני שבת פרשת בהר בחקתי

פלוג המנחה	הדלקת נרות	צאת שבת	רבינו תם
5.58	6.52	8.07	8.46
6.01	7.09	8.10	8.43
6.02	7.00	8.11	8.43
5.59	7.07	8.08	8.41

הפסרה: "ד' עוזי ומעוזי"

ההלכה השבועית

הלכות ספירת העומר ימי הספירה:

א. מותר לברך ברכת שהחיינו על פרי חדש בימי הספירה, ואף מי שנהג שלא לברך שהחיינו בימי הספירה מטעם אבלות, אין צריך התרה כדי לבטל מנהגו. אולם לענין לבישת בגד חדש בימי הספירה, טוב לחוש ממדת חסידות למה שכתב הגאון רבי יוסף יוזפא בספר יוסף אומץ (סימן תתמה), שמיום ראש חודש אייר ואילך נוהגים להחמיר שלא ללבוש בגד חדש, וכשיש צורך, יש להדר ללבוש הבגד החדש בשבת שבתוך ימי הספירה, ויברך עליו שהחיינו. ובמקום שמחת בר מצוה או ברית מילה בימי הספירה, יש להקל בזה בפשיטות.

ב. חתן הנושא אשה בל"ד לעומר למנהג ספרד, או בל"ג לעומר למנהג אשכנז, מותר לתפור או לקנות לו מלבושים חדשים בימי הספירה, ואין בזה מנהג להחמיר

חזון עובדיה

אהבתם את העלון? רוצים לקבל אותו כל שבוע עכשיו גם בדוא"ל ובואצפ?

שלחו אלינו את כתובתכם למייל: tifaret@hasdeyionon.org או www.hasdeyionon.org או בואצפ: 050-9580500

סיפור השבוע

יש סיפורים שאין להם סוף. הסוף שלהם נשאר לו תלוי באוויר לצורך חשבון-נפש, לצורך בדיקה מעמיקה בחביונות המצפון האנושי. יש סיפורים שהם לא בדיוק סיפורים, וגם אם נספר אותם הכי יפה ומסוגנן שביכולתנו, יוצא שהסיפור לא העיקר, אלא האי-סיפור שבסיפור. זה אולי נשמע קצת פילוסופי, בלתי נתפס, אז ברשותכם בואו נצלול לאותו אנטי-סיפור, שהסוף שלו ישאר תלוי על הגרדום, כדי שנוכל להתבונן, ואולי להסיק גם כמה מסקנות אישיות. אברהם רחמים הוא בן למעלה מ-90, והגיל תתפלאו באמת לא מהווה גורם בעייתי, לכל מה שקשור לצלילות מוחו, לאיכויות התנסחות, ולכושרו הפיסי. אברהם, יהודי דתי הוא טיפוס די שקט, צנוע, נחבא אל הכלים, העוסק בזמנו הפנוי בציור, בפיסול, בשמיעת מוסיקה קלאסית, וכמובן בקריאת תהילים. ממרומי גילו הנושק ל-100 (סבלנות) הוא מביט אל בני הדור הזה, במבט כאוב ובתחושת פיספוס. הצעקנות, הציניות, הלבוש המוחצן, חוסר הסבלנות, הם לא מאפיינים שאהובים עליו. להגיד שהוא הצליח בחינוך בניו ובנותיו? נניח. אבל נכדיו כבר נראים כמו נוער ישראלי לכל דבר, וזה לא דבר שגורם נחת רבה לאברהם שיחיה.מה שכן, ישנו דבר אחד המלווה את אברהם רחמים, ונותן לו דלק ועוצמות למשוך את חייו עד 120 כאלמן בודד, שצאצאיו לא בדיוק ממלאים את חייו באור ובשמחה. קורה. הוא בנה את בית הכנסת "אורות התנאים" בשכונתו לפני כ-50 שנה, והוא קשור אליו בעבותות של אהבה. הוא היה המסגר שבנה והלחים את שער הכניסה החלוד והחורק. הוא הקים את הגדר הארוכה, הוא זה שניסר את הקורות כדי לבנות מהם תיבה משובחת במרכז בית הכנסת. הוא האיש שמדי שנה (עד שנחלש) עלה לגג השטוח ופיזר זפת בחורף שלא יסבלו מנזילות, ובקיץ פיזר סיד שלא יסבלו מחום. הוא שדאג להביא את הלחם והסלטים לסעודה שלישית, הוא שהחליף ברזים שדלפו, וזוגיות שנשברו. לזכותו של אברהם רחמים ייאמר, שהוא עשה את מלאכתו בחרישיות כזו, לא מורגשת. אף פעם לא שמעו אותו מתייהר בעובדות הללו, או ממרפק לעצמו איזה מעמד בקהילה. שומכלום. לגבאים הוא נתן את כבודם, לרב בית הכנסת הוא הותיר מרחב פעולה רחב להתגדר בו, ותמיד האיר פנים למתפללים הצעירים שפקדו את המקום מעת לעת. חיפוש כבוד, לא היתה המחלה שלו. ואתם יודעים מה, הוא אפילו לא נדנד לאף אחד כדי לקבל קמצוץ של הכרת הטוב, על 50 שנות פעילותו. למותר לציין, שבני גילו, מייסדי המקום, ברובם עברו לעולם שכולו טוב, ואברהם היה מ"אחרוני דור הנפילים", כמו שנוהגים לומר. בית הכנסת היה והינו מוקד חייו. הוא חש בין הכתלים, התיבה, ארון הקודש, כמו מלך נערץ, כמו יהלום שבכתר. כמו דג צבעוני באקווריום זוהר.עד שיום אחד הלב בגד בו. גם זה קורה. הוא נאנק במיטתו ובשארית כוחותיו חייג והזמין אמבולנס. במשך ארבעה שבועות ריחף אברהם בין החיים והמוות, מחובר למכשירי החיאה ומקבל הזנה מזונדה. מעת לעת כשהיה חוזר להכרה, היה מניע ראשו ימינה שמאלה, ומחפש בעיניים בורקות מבקר, ידיד, בן משפחה. איך אומרים ברוסית - נייט. הכורסא סמוך למיטתו היתה בדרך כלל ריקה

ושוממה. אחרי חודש וחצי, לאחר שיקום לא קל, חזר אברהם רחמים לביתו מלווה במטפל תאילנדי. אכן כן, הוא נחלש, אבל עם כל זאת, כוחותיו עמדו לו לצעוד לאיטו לבית הכנסת, מרחק של כ-100 מטר מדירתו. בשבת, בין תפילת שחרית לתפילת מוסף, ולפני קריאת התורה, נוהג רב בית הכנסת לשאת דרשה בת 20 דקות. הפעם נעתר הרב לבקשתו של ר' אברהם רחמים, שביקש לשאת כמה מילים. רשמו לפניכם: הדרשן של השבת הוא זקן המתפללים. מעמד נדיר. הוא עלה בצעדים איטיים על הבימה, נאחז במעקה, ובקול חרישי נשא דבריו. הוא פתח בדברי תורה פשוטים ומובנים לכל אוזן, חידושיו היו מוכרים לציבור המתפללים, שדי היה מופתע שהקשיש החביב נטל לפתע את תפקיד הרב. ... ואז הגענו לקטע הדרמטי. "את אחי אני מבקש" אמר אברהם רחמים לציבור, "יוסף הצדיק, ביקש את אחיו, לשאול בשלומם, לבדוק מה חסר להם למרות הסכנה בדבר, למרות הטינה של אחיו, הוא היה נחוש לקיים את ציוויו של אביו. לבקש את אחיו, לדרוש בשלומם... רבתי וידידי, מתפללי בית הכנסת, גם אני אומר לכם "את אחי אני מבקש". מבקש, אבל בקשתי כעפרא ד'ארעא. אין שם על לב. רציתי לומר לכם כמה מילים שעל ליבי. כמעט כולכם יודעים, שאת בית הכנסת הזה בניתי ב-10 אצבעות, יש לי חלק בכל קיר, בכל פינה, גם התיבה שאני ניצב עליה היא פרי מעשה ידי. היו ממייסדי בית הכנסת שסברו שהתיבה לא תחזיק מעמד, עקב חוסר המקצועיות שלי בנגרות, אבל הנה היא ניצבת חסונה ויציבה והם כבר עזבו את העולם... אתם אולי לא יודעים, אבל שכבתי למעלה מחודש בבית חולים, בין חיים למוות, חצי גוסס ומתאנק מכאבים, ואף אחד מכם לא שאל עלי... אף אחד מכם לא בא לבקר... לא התעניין. היו לי שם שעות קשות של בדידות, חשבתי לעצמי, אברהם, לפחות המתפללים, יזכרו אותך לטובה, יבקרו אותך... יחייכו אליך. סוף סוף הם האנשים הכי קרובים אליך, חשבתי שאני כמו סבא טוב שלכם, או לפחות ידיד קרוב, אפילו רחוק. כל כך רציתי שמישהו מכם יזכור אותי, יתעניין בי, ישאל עלי... עורבא-פרח. לא ראיתי ולא שמעתי אף אחד מכם. את אחי אני מבקש, אבל אחי אינם מבקשים אותי. תודה רבה לכם, גם לך כבוד הרב, ושבת שלום". את האוויר המחשמל בחלל בית הכנסת ניתן היה לחתוך בסכין. ההלם היה קשה ומסעיר. אברהם רחמים ניגש לפינתו, פתח את הסידור והשאיר את עשרות המתפללים והרב פעורי פה וחסרי נשימה. וזה רבתי סיפור שאין לו סוף. הסוף, כמו שאמרנו, תלוי באוויר לנגד עינינו חיוור ורועד וזועק את זעקתו. נמצאים סמוך אלינו אנשים רבים וטובים זקנים וצעירים שזקוקים לתשומת-לב, לחמימות, לביקור חולים, לחיוך לבבי. מאמץ כל כך מועט נדרש מעמנו, וכל כך הרבה חסד טמון בו. ואנחנו פוקדים את בית הכנסת, את בית המדרש, לומדים ודורשים מתפללים וקוראים תהילים, משחקים את משחק הצדיקים, ואוי אוי אוי, עד כמה טועים (ורעים) אנחנו. אדם אצל עצמו..."את אחי אנוכי מבקש, אך אחי אינם מבקשים אותי". לשמוע ולהזדעזע מעורלת-הלב. רגע של מחשבה...

באדיבות המחבר- הרב קובי לוי הי"ו